

MOȘ TEACĂ

JURNAL ȚIVIL ȘI CAZON

APARE DUMINECA
UN NUMĂR 20 BANI

Director: ANTON BACALBAȘA

ABONAMENT:
10 LEI PE UN AN

Năsdărăniile săptăminei

- 1) - A. nu ești îmbrăcată Mișo! Venisem să te iaș la Atheneă la conferință
- Cine vorbește?
- Doctoru Gerota despre desăființarea corsetelor

Biblioteca Județeană „Ioan N. Roman” Constanța

- Bravo, stai puțin să 'mi pun corsetul și merg.
2) „Don căpitan Costache” comandind regimentu mamă-lucilor.
3) Dom Paladă la bătăia aliviei în seare de lăscă seculul.

DIN MALAFIILE LUI MALLA

Sub acest titlu deschidem o rubrică nouă, menită să înlocuiască vechea rubrică: *Din Spanachidismurile lui Spanachidi*

Pentru onorabilii cetățeni cari ar obiecta că poate cuvântul *Malafie* ar putea fi înlocuit cu altul mai de succes, lămurim următoarele:

Precum din substantivul propriu *Spanachidi* se formează substantivul *Spanachidism*, totast-fel, din substantivul *Mala* se formează substantivul *Malafism*, sau *Malafie*, urmînd analogia: prost-prostie, măgar-măgărie, escroc-escrocherie, — și așa mai departe.

Iată *Malafia* pe ziua de azi.

I

În ziarul *Liberalul*, *Malla* scrie:

«Sub titlul *ceuzura d. C. C. B.* se plînge în contra comitetului Teatral care avînd a se pronunța asupra admiterei unui revistă, acesta ar fi refuzat».

Recomandăm pe «care acesta» comitetului teatral, ca să vadă dacă el întrunește condițiunile estetice, ori măcar sintactice, cerute în clasa I gimnazială.

Din parte-ne, credem că frumoasa construcție «care acesta» este o simplă *Malafie*.

Wunder

SOCIETATE ȘTIINȚIFICĂ MISTIFICATĂ

Mistificarea științifică a căreia victimă a fost societatea „Junimea studioasă medicală” din București, și despre care ziarul *Dreplatea* a dat oare-cari noutime amănunte, imi re-deșteaptă următoarele suveniruri din junețe:

O mină de băcnași, dintre cari cel mai mare încă nu terminase liceul, iar cel mai mic era deja cel puțin pesimist, ne găseam constituiți în societate științifică-literară-artistică. Cîțiva din foștii membri ai acestei societăți, a căreia să-i zicem „Tinerimea reciprocă”, sint astăzi colegi în societatea „Junimea studioasă medicală”.

Articolul din din statut zicem că scopul societății este să desvolte intelectul și moralul membrilor ei, prin conferințe, bibliotecă, discuții, recensii, etc.

Conferințe! Ce discuții! Ne jucam cu Spencer și cu Kant, cu Darwinism și cu materialism, cu evoluție și cu mediul social. Nearuncam în cap unul altuia care cu *Force et matière* a lui Büchner, care cu operele spiritualiste ale lui Janet. Unul într-o conferință, l-a făcut pe Haeckel cu ou și cu oțet pe cînd altul, de pe

Înălțimea aceleași tribune se căznea nu se dovedeașă desertăciunea lucrurilor de pe acest pămînt.

Cel ce nu știa să traducă din franțuzește se mulțumea să fure din *contemporanul*, sociologia lui Letourneau după ce ne plimba în timp de trei sferturi ale ore prin Africa și Australia pe la diferite triburi de canibali, terminașă readucîndu-ne teferi în Europa. Mulțumiți că nu ne-a lăsat pradă sălbaticilor antropofagi, îl aplaudam cu o adevărată frenzie.

Cu conferințele mai mergeam cum mai mergea. Dar cînd se încegea vre-o discuție științifico-filozofică era lată răd.

Într-o zi se întinse o ineputabilă discuție pe tema fenomenelor hipnotice. Un cuvînt scăpat unuia, o observație a altuia, și buclucul fu gata: Curgeau teoriile, cari de cari mai bizare, soluții caraghioase, raționamente fără început și fără sfîrșit, totul caracterizat prin cea mai mare reverență față de logică, față de știință, față de bunul simț. În labirintul asta de pseudo-cugetări se rătăciseră bietele minți de ție se făcea mila: Si cită pafimă în gălăgioasa asta lipsă de judecată!

Ei, mai conștient de sărăcia bagajului meu științific și de inferioritatea puterilor mele de judecată față de Mill, față de Bain și chiar față de Ribot, steteam într-un colț și urmăream cu oare-care scribă puerila discuție a savanților mei colegi.

Dar la un moment dat, nu mai puteam răbda. Cerul cuvîntul. Domnul președinte mi-l acordă, și fiindcă mă bucuram de oare-care autoritate, se produse o mișcare de atenție. În mijlocul unei relative tăceri începînd:

„Cu toată incomptabilitatea care caracterizează într-un anume conglomerat delmprejurări ale analapsiopsiologice, și dată fiind mai cu seamă necesitatea inherentă firei omenești de a nu concepe abstracțiunile reprezentărilor obiective de cît cu un tot de sine stătător și anorganic, fenomenele numerice și cantitative trebuiesc în tot-d-a-una să se adapteze formelor noastre de raționament, întru cît acestea sint primordiale și — așa putea chiar afirma fără teamă că mi se va dovedi contrariu — întru cît elesint în-di-vi-duale,

Da, domnilor, sint individuale și această proprietate universală a fenomenelor de cari am vorbit le imprimă caracterul cu care ele apar în tot-d-a-una de cite ori se manifestează în haotica, dar totuși compacta și consecuenta cauzalitate a lumet tangibile. De sigur, că aceasta implică un postulat și că acest postulat, în virtutea principiilor imortabile, fără de cari nu poate exista o explicație a existenței și fără de care însăși rațiunea n'ar avea rațiune de a fi, trebuie să reprezinte quintesența cugetărei abstracte considerată în afară de ori-ce realitate, luată, — dacă mă pot exprima astfel — ca un potențial, aproape ca un simbol...

Nu garantez de fidelitatea cu care ma servește amintirea. Vă pot jură însă că ceea ce am spus la societate n'avea mult mai mult înțeles de cît cele ce am scris mai sus.»

Un potop de aplauze a acoperit ultimele mele cuvinte. Mulți clăteau capul cu admirațiune și vedeau în mine un viitor geniu care o să facă marș pe toți filozofii trecutului și ai viitorului. Dacă ar fi venit cineva în acel moment să le spue că n'o să devin de cît un nenorocit băiat umoristic, că soarta nu-mi rezervă de cît un locșor în redacția lui *Moș Teacă*, retribuit cu... lasă, nu vă mai spus!

Dar ce e mai nostim în această chestiune e că „preopinutul” meu, nevoind să-mi lase ultimul cuvînt în furtuoasa discuție pe care o potolisem, șesculă și începu cu o vădită timiditate, — cacl se găsea în față unei autorități:

„Nu zic, d. Pițigoiu are multă dreplate, foarte multă dreplate chiar, dar să'mi dea voce să'mi permit, să'mi iaă libertatea de a observa că în chestiunea cauzalității postulatului nu implică numai de cît o...”

Cîte va hohote de ris formidabile intrerupseră poliiloghia care începea amenințătoare. Erau ale trei patru colegi din colțul meu, inițiați în farsa ce jucasem onor. societății. Eu le țineam isonul, și în cîrind toți membri, aflînd pînă căleala, formară cor.

Așa s'a terminat o discuție despre sugestiune, care poate că altfel ar mai fi durat și acum.

Pițigoiu

DINTR'UN DISCURS

„Domnilor, *marșea* acestor distins bărbat este încă vie în memoria tuturor.”

CRIMELE UNEI PRUNCIGIȘE VIRGINE

La Curtea cu jurați.

Pe banca acuzaților stă un tânăr cu înfățișare distinșă și simpatică, cu privirea senină și limpede, cu un aer de candoare îngerească. Și cu toate acestea el a comis o crimă monstruoasă, îngrozitoare, ne mai pomenită, una din acele nelegiuri care cutremură și înfloresc a lume întreagă. Ziarele, timp de o lună, au numit pe acest tânăr „Un nou Jack Spintelocul”.

Dar să ascultăm dezbaterile.

Președintele: Ești acuzat de o crimă înfrîtoare. Ziua nameaza mare, pe calea Victoriei, te-ai năpustit ca o fiară asupra unei domnișoare de 18 ani, ai spintecat-o cu un briceag, ai strins-o de gît, și-ai apoi al trîntit-o cu capul de marginea trotuarului plin cînd creierii au fîșnit pe pavaș, în toate părțile. Recunoști că ai făcutuit crimea aceasta?

Și ce mobil ți-a condus brațul criminal, cînd—după cum s'a constatat prin investigațiile justiției—nici nu cunoșteai măcar pe nenorocita și inocenta victimă?

Inculpatul (foarte calm): Mărturisesc și declar că nu regret nici un minut ceea-ce dv. — în necunoștință de cauză — nu miți „o crimă înfrîtoare”, —ceea-ce ești numesc jur și simplu, un act de înaltă justiție socială. (*Mîșcare în aud-ător*).

Femeea pe care-am ucis-o, sub masca-I mincinoasă de castitate și nevinovăție, ascundea un monstru primejdios. Fețița aceea candidă era o asasină sanghinară! (*Rumoare și protestări în public*). Da, o bestie toasă de singel Otrăvitoare din Giurgiu, Caterina de Medicis, Lady Machbeth, și-alteea altele mari criminale car-ău făcut să tremure de groază omenirea, sînt curate ca niște copii de țîță în comparație cu așa zisa „victimă” a mea!

Conșisese, domnilor jurați, făr d'legile cele mai înfricoșătoare, dar justiția n'avea nici o putere asupra-I, (*cu amărăciune*) justiția care aruncă cu atîta grabă în fundul onelor pe niște nenorociți ca Măruntel și ca Sdrelea, martiri al atavi-mulul său al unui mediū social detestabil.

Singeroasa asasină se plimba liberă, sfîdnid morala publică, sfîdnid legile, sfîdnid lumea. Mi-am zis: libertatea acestei hiene cu chip uman e o primejdie socială imensă, o permanentă amenințare pentru siguranța patriei! Cu sacrificial poforie mele libertăți voș suprima-o! Și-am omorît-o, zîmbetul și ipocrita ei senină-

tate nu m'ai desarmat; am omorît-o, convins că aduc un serviciū extraordinar societății, și o mie de vieți de ar fi avut în sufletul ei pervers pe toate le-aș fi răpus cu delicioz crud ce simți strivind capul unei vi-pere veninoase! (*Auditorul e înfiorat. Cite-va cu voce legînd. Toți copiii mîl prezente fug din sală acovînd fîpete de groază*).

Președintele: (cu vocea tremurîndă de emoțiune). Dar spune, pentru numele lui Dumnezeu, cine era acea femeie blestemată?

Inculpatul: Înainte de-a fi ucis eei, acea femeie se sinucisese în mod lent! (*Mare mișcare*) Era o sinucigașă!

Președintele: Apoi?

Inculpatul: Ea 'și asasinase apoi copilul!

Președintele: Acuzat îmi pare că bați timp. Victima era domnișoară și virgină, aceasta s'a constatat la autopsia medico-legală.

Inculpatul (rîzînd sardonice). Ha, ha, tocmai aceasta îngreunează poziția eei! Crima e cu atît mai feroce cu cît criminala este o pruncigaișă fără a fi avut vre-o dată un copil! dar nu e numai atît...(*Sensație în auditor*).

Președintele (palid). Ce mai e? Spune ce nelegiuri a mai comis acest monstru?

Inculpatul (cu singe rece) Ea a comis o crimă socială, a compromis generații întregi, a schilodit, a timpit și a omorît un neam în germene! (*Întreaga sală înfiorată se ridică în picioare. Se aud murmure de spaimă și voci care strigă: „Dovadă! dovadă! Președintele e înșuși zăpăcit nu se mai gîndește să sune clopotelul*).

Președintele: Da, dovedește nemai pomenit de gravă d-tale acuzație!

Inculpatul (surzător) Foarte simplu, dovada iat-o: sclerata aceea purta corset!!!

(*Auditorul ascultă cu atenție înc-rdată. Pe buzele și în ochii tuturor sînt sute și mîi de semne de exclamație și de întrebare*). Dovada ați zis? Ei bine citiți! No. 345 al *Adrestrul* de Joi, 4 Martie 1899, anul XII. (*Citind*):

„Întrebuința corsetului, care e un fel de sinucidere lentă a individului, este în același timp o crimă de pruncucidere, și mai ales o crimă socială, căci se compromit generații întregi, se schilodește, se timpotește și se omoară un neam, în germene”.

(*Strigăte de indignare izbucnesc din toate părțile. „Mizerabila! Infama! Nemercant!” exclamă toți spectatori plini de groază*). Apoi acuzațul este luat pe sus, sdrutat, îmbrîțșat, felicitat. **Președintele** și primul jurat se due te și 'i string la piept îndu-ogîșii spunîndu-i: „Ai salvat țara! O, îți mulțumim!” La zăirea de la Curtea cu jurați se face inculpatul o manifestație grandioasă. Magistrat și membrii baroului deshamă dînd de la duba penitenciarului Văcărești și condue pe sus în triumf pe acuzat pînă la domiciliul său.

JUSTIȚIA MILITARĂ

Tînărul Al Antemereanu, eruditul critic și romantic, în momentul de față soldat în regimentul 21 de infanterie, va fi dat în judecata consiliului de război pentru înalta superioritate ai săn din Capitan Costache pe care l'a dat la gazeta.

Justiția cazonă își face de cap.

PETRECERILE CAPELAIE

RELAȘUL GENERAL

Săptămîna aceasta, la toate localurile din Capitală, s'a reprezentat marea epocă dramatică și emoționantă *Relache*, de onoculatul autor Malla, muzica de J. Șekspircu. Reprezentațiile s'at dat din laudabilă inițiativă a d-lui I. P. S. S. Mitropolitul și în beneficiul onor. P. T. Publicului.

Motivul, pe cari a fost acuzată piesa, sînt de ordin pur religios. Muzica, făcută pentru asemenea înprejuri, conține foarte multe note în fa și re.

În general vorbind, succesul a fost desăvîrit. Jocul artiștilor perfect, nici un accident nu avem de înregistrat.

Așa spectacole întelegem și noi. Se cunoaște că vin de la presa sîntiți conducători al bisericilor.

Maî fătîi, sîntem datori să înregistrăm marelă avantaj ce rezultă pentru cititorii noștri din faptul că se dă și pentru eei, măcar o dată pe an, un beneficiū. Adică plină cînd Notara, Aristiză Romanescu și toți aia de la teatru vor sfîda lumea cu beneficiul lor? De ce să nu avem și noi, publicul, beneficiū noastre, după cum avem și ascrolii noștri și poezii noștri?

Așa dar, în numele acestei de vedere, fapta d-lui I. P. S. S. merită aprobarea noastră.

Dar dacă ar fi numai atît încă n'ar fi nimic.

Relașul general ce a domnit toată săptămîna aceasta, maî ar marelă avantaj de a ne fi acuzat și de asre-cari piese în genul d-lui Malla. Și aceasta nu e puțin lucru. Unde maî puneți marelă avantaj ce rezultă pentru artiști, cari nici unul nu joacă în *Relache*. E singura piesă care reușește să multumească pe deplin ambele părți: și publicul și pe artiști; primul pentru că piesa se dă în beneficiul lui, cel-alăl pînă nu se mai ostensec să iasă pe scenă.

Și aceasta nu numai la teatru. La circ, la Mitică Georgescu, la Alcazar, la Atenă, la Bristol și la Imperial, —aceiași lucru. La Imperial însă relașul nu împiedică pe vizitatori să tragă clopote damelor din capela. Tragera clopotelor fiind o operație religioasă este toată de I. P. S. S. — chiar cînd e vorba de „fruleșin Clara”.

La circ *Relache* are succes tot atît de mari. O delegație a corpului de balet s'a prezentat la I. P. S. S. ca să-i multumească pentru măsura ce a luat de a se juca *Relache*. Delegația baletistelor a fost foarte bine primită de I. P. S. S., care a declarat că în tot-d'auna a avut o deosebită considerație pentru corpul de balet și mai ales de baletiste.

Înainte de a termina sîntem datori să protestăm, cu imparțialitatea noastră caracteristică, în contra modului cum se aplică măsura delegației generale. Într-un timp-văr, pe cînd, după cum am văzut maî sus, în toate localurile e *Relache*, la Cameră și la Senat reprezentațiile continuă cu aceeași regularitate ca și în vremuri normale.

Nu putem de loc întelega de ce se fim cu unîc mutun și cu alții ciurui. De ce a acuzat Coco în delegația generală? Într-un timp de J. Sturza la Cameră continuă să se dea în spectacol.

LA LĂSATĂ SECULUI

— Povestire îngură la Marion —

— Ei, nu te mai haruși tu, ce dracu, nu fi inimă acra. Impacă-te cu Ghița. Știi, așa e obiceiul la lasată secului. O să vă poftesc eu diseară 'p' amindoi la mine acasă, să-l tragem un chef numără aini și să bateți laba amindoi. Sinteți vecini, la naiba, nu-i frumos să stați certaiți cit lumea...

— Dar naș Dumitrache, obiectă timid d. Vasile Cartoafa, în băcniara căruia are loc acest dialog— nu aș vrea să zică mă 'nteleg că l'am tras eu de mîneacă pin' să mă 'mpac.

— Nu mai face și tu fasoane de curcă beată și ambițuri fără rezon! Vmo diseară că a făcut dumneael o plăcintă cu mere să-ți lingi buzele numai cînd o vedea-o.

— Bine naș Dumitrache, dacă pretanzi dumneata.

— Atunci, alivoa.

— Alivoa.

Ramas singur, d. Vasile Cartoafa începu să cugete la posibilitatea de a se împacă cu vecinul său Ghița Turbatu cu care era certat la cușite de trei ani.

Adică de ce nu?

Se împacă ele gogiamite națiile chiar după ce fac cite un rebel și se omoară zeci de mii de soldați!

Și-apoi, așa a lasat Dumnezeu că la lasată seculu creștinii să nu ciocnească păhăruțu cu inima coclită de grijă și de vrăjmășii.

Ma! cu seamă acest ultim argument fu hotărîtor.

Seara la 7, Cartoafa încheiat de sus pînă jos în redingota-i de zile marl, care țipa pe el, ferchezuit ca un candidat de 'nsurătoare care se duce „la vedere” se prezintă la naș Dumitrache.

Turbatu venise mai înainte.

Impăcarea celor doi vecini s'a făcut repede și fără moșturi sub auspiciile lui naș Dumitrache.

Masa era îmbelșugată și vinul mișto.

Plăcinta dumneael a fost obiectul unor ovațiuni entuziaste și-a unor libațiuni și mai și.

Bătăla alviței a avut „un succes fon” cum ar zice Claymoor.

Cei doi „dușmani la cușite” — rezervaiți „nceput, — la miezul nopții erau în tandrețe, la 1 se pupau în

bot, iar la 2 cînd cheful s'a spart și cînd și-au luat alivoa de la naș Dumitrache par'că erau doi însurați în luna de miere.

Braț la braț, legându-se pe picioare ca o barcă pe valurile Cîșmegeului și se opreau la fie care felinar la tafas ca și cum ar fi voit să-l ia de martor al duloaselor lor amicitii.

— Hai vere Cartoafa la Jorj să mai înglindisim cevașile.

— Alabonlor, dar pă urmă să'mi faci și dumneala chefu să bem cite un „jvarj” la Mitică.

Zis și făcut.

După „jvarj”, cite un mișmaș la tunelul lui Mihăiță, după mișmaș cite-o halbă la Odeon.

Cite-o halbă, vorba vine, c'aici a fost lată rău.

Curgeau halbele potop.

La aceea, lui turbatu îi vine gust de herbanficuri și striga cheinelului?

— O damă la grătar! N'auzi mă? Să vie!

Și-apoi să te ții chef cu șanteza.

Pe la cinci dimineața, d'odată Turbatu, băgînd mîna în buzunar scoase... o înjurătură.

— Portofelu! Mi-a furată ră portofelu cu doi poli în el... Spune drept vere Cartoafa, ai vrut dumneata să-mi joc o festă, — dă-mi-l înapoi! Halde nu te mai face mîsnat.

— Ce ai luat luleaua neamțului vere Turbatule, ori ai turbat de-a bimele?

Lui Turbatu, turlac cum era, îi sări (andăra numai de cit:

— Beat și turbat e tat'lu! Scoate

portofelu că te pleznesc la căpățîna:

— Pă cin' să pleznești mă basa

magiule? Mucenicii și pătrunjelu lui moștu.

Și pac o palmă.

Turbatu, la rîndul lui, poc un ghiont.

Și-apoi s'a 'ncims o chelfăneală în repolu.

Personalul stabilimentului a chemat gardistu și cei doi beligeranți — unul cu o duzină de cucule 'n cap, altul cu nasul umflat ca o pătlăgică roșie — au fost conduși la secția respectivă, unde au petrecut — a diacului... „petrecere”! — toată noaptea.

D'atunci Turbatu și Cartoafa iarăși sint certaiți și... așteaptă viitoarea lasată-a secului cînd — vorba lui naș

Dumitrache — toți creștinii trebuie să se 'mpace.

Înțelept om naș Dumitrache, cum știe să 'mpace el, mai rar.

Ghinion.

UN MĂGAR

Vreau să vorbesc de unu anume Malla, care reprezintă Primăria Capitalei în comitetul teatral.

Acest Malla e un măgar. Și, ca să nu se pară culva că „măgar” e prea mult, voi să preciza de la început că eî întrebuințez cuvintele ce exprimă adevărul.

Cînd vorbesc de un ministru, care calcă legile, zic „un miserabil”; cînd vorbesc de un deputat care se repede la scandal, zic „un mameluc”; cînd vorbesc de un zaraf care face afaceri necinstite, zic „un escroc”; cînd vorbesc de Malla, zic „un măgar”.

Este măgar Malla, pentru-că după ce 'n toată viața lui n'a știut de cit să localizeze piese de cafe-șantan, vine acuma să facă în comitetul teatral pe comisariul inoralizator.

Este măgar Malla, pentru-că 'n fața autorilor revistei *Pardon* n'a ridicat nici o obiecție, — din contra, a discutat unele amănunțate piese, ca și cum eră să i se deaprobare, — iar în ședința secretă s'a rostit categoric pentru respingere.

Este măgar Malla, pentru-că deși revista *Pardon* nu vorbește nimic despre deputații cari au comis în viața lor escrocherii de pe urma cărora au încasat palme cetățenești (nu confundaiți cu palmele academice), — totuși găsește că revista este în contra bunei-cuviințe.

Este măgar Malla, pentru-că revista *Pardon* nu face nici o aluzie la bărbații cari sint însurați și țin și acțișe „la maală” (nu confundaiți cu acțișe la Malla), — și totuși, el vorbește de imoralitatea revistei.

În fața altor măgării, noi ceștia de la *Moș Teacă*, dăm cu ideea că trebuie să facem pe viitor din numitul Malla un erou al nostru, menit să înlocuiască pe regretatul Spanchidi.

Spanachidismul a murit, trăiască Mala...fia!

Rigola

VREȚI SĂ FIȚI ÎN SIGURANȚĂ?

Siguranța în toată țara, dar mai cu seamă în Capitală, a ajuns așa, încât, ca să te aventurezi pe stradă, trebuie să iei aceleași precauțiuni ca și când ai avea să străbați codrul Herțel. Să te nchinți la icoana sfințelilor feciore, să îți încerci pistoalele și cu „zeu la drum.

Pungașii operează ziua în aceeași mare fără nici o grije, afară de aceea că o să „și uite meseria, din cauză că nu mai trebuie să facă uz de nici o șiretenie ca să dejoace pe polițiști. Aceștia au acum altă „treabă de făcut“, de dit să vegheze asupra pungășilor. Sînt ocupați să stoarcă „spaga“ de la ovrul pe care îl amenință cu expulzarea, atunci cînd nu sînt puși să urmărească pas cu pas pe Ionel Brătianu și pe Sebastian Moruzzi, pentru ca, doamne ferește, să nu devie cu palme și cu stele verzi între cei doi foști oumnați.

Situația asta nu convine de loc cetățenilor cari nu sînt pungășii, și din nenorocire pentru dinșii, aceștia sînt în majoritate. De aceea, sînt convins că aduc un imens serviciu omenirei suferinde din capitala țării românești, divulgînd următoarea admirabilă rețetă în contra nesiguranței publice.

Iei cîte-va grame de cerneală, ad libitum, neagră sau violetă, la nevoie chiar roșie sau albastră, în fine ori cum o fi, cîci culoarea nu importă. Întingi într'însa un oc cu penița Klaps sau Carl Kuhn, sau dacă n'aveți de acestea la îndemînă, poate să fie ori-care altă peniță, chiar topografică, numai să scrie, și compuneți următoarea scrisoare:

„Domniule,

„Ești cel mai perfect mizerabil din cîți vîi existat pe pămînt. Ești o lichea scrisoasă, o pușlama netrebnică, o scorpie, în contra căreia nu se poate lupta de cit cu tocul ghetelor.

„Te-am întâlnit în cale și mi-ai inveninat existența. De te-otî mai întîlni vre-odată și o să ent cu luminarea lu tal'tu de țicălos, accep'te-țreile—o să am satisfacția să îți aplic cîte-va duzină de palme, pe cari o să le pomenești!“

Îscălești apoi cu numele și pronumele adevărat, ai grija să îți dai și adresa exactă, și o trimiți prin poșta unui ministru oare care.

Din momentul acela, habar nu mai ai de nimic. Poți să te plimbi

pe dinți ca un bimbașu, vei avea pururi onoare să fii pazit de cîțiva agenți polițienesci cari nu te vor slăbi nici chiar cînd vei face un scurt pas la vre-un water-closet.

Cînd vei fi acasă, vor veghea la poartă cu rîndul, păzindu-ți somnul, cum îți-au urmărit activitatea.

În condițiuni de pază altă de excepțională, vei fi, de sigur, la adăpost de ori-ce efracție și de ori-ce buzunăreală,—admițînd, bine 'nțelese, că onor. agenții polițiști nu se 'ndeletnicesc în persoana cu asemenea distracții nevinovate.

Dar veți zice: „Pai dacă trimitem unui ministru o scrisoare injurioasă și-l mai amenințăm și cu bătaia pe d'asupra, nu riscăm să fim arestați și ținuți la poliție?“

Ba da! Dar la poliție sînteți în siguranță și mai mare de cit pe stradă sau chiar la d-voastră acasă.

Pe vremurile astea de siguranță pentru escroci, spărgători, de case și hoți, nu riscăți să găsiți la poliție de cit oameni foarte onorabili, cetățeni pacnici, toți de familie.

Căci o să ajungă vremea cînd nu vor mai fi liberi să umble pe uliți de cit pungășii și cîinii turbați.

Încercați deci rețeta mea și vă veți convinge.

Pricîndol
doctor în siguranță publică.

DESCOPERIRI BACTERELOGICE

A făcut mare senzație în lumea noastră științifică știrea că doctorul E. Pușcariu, directorul institutului anti-rabic din Iași, a descoperit microbul turbărel.

Cică sînt niște animale mici, de tot cari se instalează în creeri și gi-diliă celulele nervoase, pînă fac pe om să turbeze, îl aduc într'un hal mai rău de cit cum e d. Sturdza, cînd îl apucă la Camera. /

Nu știu de ce a făcut atîta gălăgie descoperirea doctorului Pușcariu. Ce treabă mare este să te uiți cu microscopul în creerul omului turbat—mai ales după ce a murit—și cînd 'ei da de niște insecte mitile, mitile, să strigi: iotă-ii! 'i-am găsit!

Aș vrea să-l vedem pe doctorul Pușcariu să găsească microbi fără

să'î caute cu microscopul, că așa, să aibă la îndemînă laboratorii și țelșeoaape și să fie plătiți destă ca să purice creerile oamenilor turbăți, știe și nea Ion:

SĂ'î găsească cu ochii liberi dacă e în stare.

Ute eă, fără să mă slujesc nici măcar de un binoclu, am făcut o descoperire bacteriologică mult mai importantă de cit aceea a doctorului Pușcariu. Și slavă domnului, nu mă mai laud cu ea prin gazete, nici nu am scot broșuri cu planșe colorate. Am descoperit de ce misoase așa urît Camembertul, Pont l'Eybqnuul, Quarghelul și alelalte briuzetură aduse de peste nouă mări și nouă țări.

Iată de ce:

Cauza pentru cari brinzeturile străine au mirosul caracteristic lui dom' Paladul este că microbul din brinză (a nu se confunda cu puriciă din brinză), nu obicluiesc să-și spele picioarele.

Nu țin să ajung celebri, de aceea sînt gata să dau descoperirea mea d-lui doctor Babeș, ca să se folosească dumnealui de dînsa, să ție chiar o conferință la Ateneu în aceeașă privință și să trimbițeze în lumea întreață că dumnealui a făcut-o.

Nu de alta, dar mi-e că și fără autorizarea mea o să ajung la aceeașă rezultat.

Pfeifer

POȘTA ADMINISTRAȚIEI

Somăm pe d-na L. Bacal din Săveni să achite imediat datoria d-sale.

Somăm pe d. Ionuț Pleșea fost corespondent de ziare la Craiova, să achite imediat administrației noastre comțul ultimă lui, precum și comțurile airului Moș Teacă Almanacului lui „Moș Teacă“ și „Paginilor literare“ administrației lor respective, pentru a nu ne sili să revenim, și a l'addărnici ast'fel planurile ce și ar face pentru viitor.

D-na Ghizela Segal-V. caali, peste somată de către administrația ziarului Moș Teacă să-î achite datoria d-sale.

MASINE AGRICOLE și INDUSTRIALE

WATSON & YOUELL

57, STR. ACADEMIEI BUCUREȘTI
GALATZ 51
BRAILA 57
STR. ACADEMIEI 57
57, STR. ACADEMIEI 57
BRAILA 57
STR. ACADEMIEI 57

VINUL BEEF LAVOIX

pregătit de către d-ruil Pilet din Paris, cu hară de carne
quinquina și fosfat de calce. Acest vin care în Franța este p
tețel de către corpul medical, este indispensabil în formațiune
si înținerea oaselor, urechilor și a ochilor suscitați. Vinul de
Lavoix este un adevărat aliment, și reprezintă valoarea a
gume de carne prin o jumătate pețel de vin. El pe lângă
este foarte copios, este indispensabil auzientilor și pers
nelor vrăstnice

Întreprind: Avenue Victoria 5, în Paris. Detalii: la ferma
Brusa, Altin, Roșu, Thüringer, și la toate farmaciile din țear

Cine dorește să cumpere sau
să închirieze un
PIANO SAU PIANCINĂ
de calitate superioară și pe preț
ieftin, precum și o condițiun
vantaioasă de plată, să se adre
seze la Magazinul de Piane S. Sa
mitoa, "București/Bulevardul Elisabeta
No. 32 (Băile Eterne) și de sigur, va fi
pe de din mulțumit

BISCUȚII D-RULUI OLLIVIER DIN PARIS

Vindocarea radicală a boalelor sifilitice recente săt învechite
la bărbai, femei și copii. Academia Națională de medicină
din Paris a declarat în raportul său către guvernul francez că
Biscuții Ollivier pot aduce mari folosuri omenirei. Biscuții Ollivier
sunt singurii care sūt fost aprobați de Academia de medicină și
singurii care sūt primiți o recompensă națională de 20,000 lei.
Biscuții Ollivier sūt aprobați în toate spitalele din Paris.
Tratament lent și sigur.

Întreprind general: Str. Rivoli 34, în Paris. În detalii: farmacie
Brusa, Altin, Roșu, Thüringer, și la toate farmaciile din țear

C. SCHULDER
AGENT DE PUBLICITATE
București, Strada Traian 18

D. ADANIA
AGENT DE PUBLICITATE
- București, 50, Strada Carol I No. 50 -

E. MELBER
AGENT DE PUBLICITATE
- București, 179, Calea Moșilor, 179. -

**DEBILITATEA, ANEMIA,
BOLELE COPILĂRIE**
sunt combătute cu înaltădă prin

FUCOGLYCINA GRESSY

Acest Sirop, plăcut la gust, are acelenși proprietăți
ca Uleatul de Ficat de McOran.
LE PERDRIEL & Co, Paris.

NU CUMPĂRAȚI MAȘINI SAU UNELTE AGRICOLE ÎNAINTE DE A VISITA CEL MAI MARE DEPOSIT DE MAȘINE ȘI UNELTE AGRICOLE EUGENIU BEHLES

Representant general și depositar al renumitului fabric TH. FLOETHER din Germania.
BUCUREȘTI, STRADA BİBESCU-VODĂ No. 1 și 3. (la deal Așez. Brăncoveanu)

LOCOMOBILE ȘI TREERATORI

Din renumita fabrică TH. FLOETHER. - Premiate cu MEDALIA DE AUR la concursul de la Școala de Agricultură de la Herestra
TREERĂTOAREA NOUĂ „FLÖTHER MODEL 1898. PATENTATA

Prevăzută în Triplă curățitoare. Trei vitorele ceese-nu posedă nici o treerătoare de orice alt sistem existent, și 'o bună pentru
dăruț porumb aplicabilă numai la Treerătoarea „Flöther” bând pe și 150 ptoță la 200 chile metri de porumb, cu și să fărăț fol.

Pluguri UNIVERSALE
Cele mai bune și solide. construite numai
din oțel

MAȘINELE FLÖTHER
treeră mult, curat, fără risipă, fără a sparge
boabe și fără a înegri grăul la cas de mălură.

Pluguri NORMALE
Cu 2, 3 și 4 brazdare. Tot-și-a-una 500-600
pluguri în depozit

**Semăntoari, mașine la și în
pland.**

Tricore originale HEID în toate
mărimile, cele mai bune existente.

Vindarduri transportabile cu sparg
de 200 mălură.

**Grăbde de fier, Mașini de tăiat
pote și fier.**

**Grape, flexibile și diagonale, cu două
și trei cumpuri și cu dinți de oțel**

Răzări Căștețoari, Tăvăduci.

**Mori, transportabile, pe poartment de
camb și de fier, simple, duble, triple
și quadruple, din cele mai renumite
fabrici, de 36, 42 și 48 țoluri.**

**Batoas de poamb simple și duble,
manuale și cu aberi, cu Elevator, ul-
timal sistem perfecționat.**

MAȘINELE FLÖTHER
treeră mult, curat, fără risipă, fără a sparge
boabe și fără a înegri grăul la cas de mălură.

Pluguri cu SEMĂNĂTORI DE PORUMB
cele mai practice. CU MAI MULTE BRAZDARE
SECEĂTOARE SIMPLE „CONTINENTAL” și COSITTOARE

SECEĂTOAREA „BONNIE”
cu sparat de legat snop. Cu tăișul la „dreapta”
din renumita fabrică Johnston Harvester Co., Batavia (America). Model
1898. Cele mai ușoare și solide construite din oțel.

Garantie absolută pentru perfecta funcționare și material solid al tuturor mașinelor
Representant general al Reamitel Case SIMON BÜHLER & BAUMANN pentru instalații de mări perfect automatic cu valțuri.

Tipografia „Dreptatea”, strada Sărindar 10, București

